

ע"פ 5743/13 - משה בן שימחון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5743/13

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: משה בן שימחון

נגד

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 16.07.2013 בת"פ 12-01-2332 שניתן בידי
כבוד השופט ד' פיש

תאריך הישיבה: י' בחשון התשע"ה (3.11.2014)

בשם המערער: עו"ד גיא אבנון

בשם המשיב: עו"ד קרן רוט

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. ריב בין שני ניצים, שאף היו נתונים להשפעת אלכוהול הוביל אחד מהם אל מחוץ לביתו של האחר ושם לצעוק כנגדו ולקלל. בשלב זה, יצא לעומתו יריבו כשהוא אוחז בסכין ודקר אותו במספר מקומות בגופו. מהו העונש הראוי שיש להשית עליו בנסיבות אלה? בכך נדרשנו להכריע.

עיקרי העובדות וההליכים עד כה

2. נגד המערער הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי חיפה (ת"פ 2332-01-12 השופט ד' פיש) שבו יוחסו לו מספר עבירות שכולן קשורות לאירוע שבו נדקר בסופו של דבר המתלונן. על-פי האמור בכתב האישום המערער והמתלונן הגיעו לכלל עימות בעת ששניהם נכחו בבית קפה באזור מגוריהם (להלן: בית הקפה). באותו מעמד, המערער קילל את המתלונן ואיים עליו, ובעת שעזב המתלונן את המקום המערער סטר על פניו ואף הניף לעברו אבן (אלא שאחד מן הנוכחים מנע ממנו לזרוקה). בהמשכו של אותו ערב, הגיעו המתלונן בסמוך לביתו של המערער. בשלב זה, יצא לעברו המערער כשהוא נושא עמו סכין ושרשרת ברזל. המערער דקר את המתלונן בכמה מקומות בגופו, לרבות בחזהו. בסופו של דבר, המתלונן הצליח להימלט מן המקום במכוניתו תוך שמהערער מנפץ את השמשה האחורית של הרכב באמצעות שרשרת. המתלונן פונה לבית חולים שם היה מאושפז במשך כשבוע. בשל כל אלה יוחסו למערער העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין וחבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

3. בבית המשפט המחוזי כפר המערער בעבירות שיוחסו לו. הוא טען כי אמנם היו בינו לבין המתלונן חילופי קללות בבית הקפה, אך הכחיש את המעשים האחרים שיוחסו לו בקשר לשהותם במקום. במסגרת זו, המערער הכחיש מכל וכול את מעורבותו באירוע של דקירת המתלונן.

4. לנוכח הכחשתו של המערער את המעשים שתוארו בכתב האישום, ובהתאמה לכך כפירתו בעבירות שיוחסו לו, התנהל בעניין משפט הוכחות, שבו העידו עדים רבים. בנוסף למערער ולמתלונן, העידו עדים נוספים, לרבות עדי ראיה, שוטרים והרופא שטיפל במערער.

5. לאחר ששמע את מכלול העדויות קבע בית המשפט המחוזי כי אינו נותן אמון בגרסתו של המערער, הגם שלא נתן אמון מלא אף בעדותו של המתלונן. בהמשך לכך, קבע בית המשפט המחוזי ממצאים לגבי האירועים שעליהם נסב כתב האישום. בית המשפט המחוזי קבע כי באירוע שהתרחש בבית הקפה היו המתלונן והמערער גם יחד שתויים, כי המערער תקף את המתלונן, וכי בתגובה לכך תקף המתלונן את המערער עד שאחרים אשר נכחו במקום הפרידו בין השניים. לאחר מכן, כך נקבע, הגיע המתלונן לביתו של המערער על מנת "לסגור אתו חשבון". המערער מצדו יצא לקראת המתלונן, כשהוא מצויד בשרשרת ברזל וחפץ חד ודקר אותו מספר פעמים תוך שהוא גורם לו לחבלות חמורות. בית המשפט המחוזי קבע עוד כי לא עמדה למערער טענת הגנה עצמית. לפיכך, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

6. במסגרת הטיעונים לעונש ביקשה המדינה להחמיר עם המערער לנוכח החומרה היתרה שיש לייחס לאירועי דקירה בכלל והסיכון הגבוה שבו היה מצוי המתלונן בשל הדקירות, בפרט, כפי שעלה מעדותו של הרופא. מנגד, הסניגוריה ביקשה להתחשב בכך שמקורן של העבירות בקטטה הדדית בין שיכורים (להבדיל מאשר בהתנהגות

מתוכננת), בכך שהמתלונן הגיע אל ביתו של המערער, וכן בכך שאם כי עברו של המערער אינו נקי לחלוטין, אין לו עבר פלילי בתחום האלימות.

7. בבואו לגזור את עונשו של המערער הדגיש בית המשפט המחוזי את גישה המחמירה של הפסיקה לתופעת הסכינאות, ובסופו של דבר השית עליו עונש מאסר בפועל של חמש שנות מאסר (בניכוי תקופת מעצרו), וכן עונש מאסר על תנאי של שנים עשר חודש למשך שלוש שנים, כשהתנאי הוא שלא יבצע עבירת אלימות לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין ועונש מאסר על תנאי של ששה חודשים למשך שלוש שנים כשהתנאי הוא שלא יבצע אף אחת מן העבירות האחרות שבהן הורשע, וכן חייב אותו בתשלום פיצוי למתלונן בסך של 10,000 שקל (שישולם עד 120 ימים לאחר שחרורו).

הערעור

8. הערעור שבפנינו כוון נגד חומרת עונשו של המערער. בא-כוחו של המערער סבור שבית המשפט המחוזי החמיר עמו יתר על המידה - וזאת בהשוואה לשני פסקי הדין המרכזיים שאליהם הפנה ועסקו לטענתו בנסיבות דומות (ע"פ 1463/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.6.2009), שבו הושת על קטין עונש מאסר בפועל של 12 חודשים וע"פ 6828/00 לזרוב נ' מדינת ישראל (12.9.2001) (להלן: עניין לזרוב), שבו הושת עונש מאסר בפועל בן שלוש וחצי שנים, ובנוסף לכך הופעל עונש מאסר מותנה בן שישה חודשים). בא כוחו של המערער שב והדגיש את אופיו של האירוע כ"קטטת שיכורים", כמו גם את העובדה שעברו הפלילי של המערער אינו מכביד בכל הנוגע לעבירה הרלוונטית, וזהו עונש המאסר הראשון שבו הוא נושא.

9. מנגד, המדינה סמכה ידיה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי - ואף הפנתה למקרים דומים, לשיטתה, אשר בהם הושתו עונשים דומים או חמורים יותר (ע"פ 3052/10 זועבי נ' מדינת ישראל (5.9.2011) וע"פ 1552/08 פרטוש נ' מדינת ישראל (29.10.2008), אשר בשניהם הושתו על המערערים עונשי מאסר של שש שנים).

10. לאחר ששקלנו את הדברים הגענו לכלל דעה שדין הערעור להידחות. בית משפט זה כבר חזר ועמד, פעמים רבות, על החומרה היתרה שיש לייחס לעבירות של דקירה בסכין, שלעיתים אך פסע ביניהן לבין גרימתה של תוצאה קטלנית, כמו גם במקרה שבפנינו. השוואת עניינו של המערער למכלול התקדימים אינה מלמדת כי בית המשפט המחוזי החמיר עם המערער במידה המצדיקה את התערבותו. לא למותר לציין שבעניין לזרוב אשר אליו הפנה בא-כוחו של המערער עמד בית משפט זה על כך כי אפשר שבית המשפט המחוזי הקל בעונש שגזר באותו מקרה (אלא שבאותו עניין נדון רק ערעורו של הנאשם נגד העונש שהושת עליו).

11. לא מצאנו נסיבות של ממש לקולא בעניינו של המערער. המערער כפר במעשים שיוחסו לו וניהל משפט הוכחות מפורט - עניין שאין לזקוף לחובתו, אך ודאי שלא ניתן לזקוף לזכותו. בהקשר זה חשוב לציין כי, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, המעשים שבהם הורשע המערער אינם בגדר "קטטת שיכורים" גרידא. אכן, תחילתם בהתקוטטות הדדית בבית הקפה, אך בשלב מאוחר יותר, המערער יצא לעברו של המתלונן כשהוא מצויד בסכין ובשרשרת לאחר שכבר הייתה לו שהות מסוימת "להתקרר" בביתו. המערער יצא מביתו כדי להתעמת עם המתלונן, ועשה כן בנחישות ותוך חזרה על הדקירות המסוכנות שהמטיר על גופו של המתלונן, עד כדי סיכון חייו של המתלונן. מעשיו האלימים והחמורים של המערער מחייבים אפוא ענישה מחמירה.

עמוד 3

12. אשר על כן, אנו דוחים את הערעור. המערער יוסיף לשאת בעונשו כמפורט בפסקה 7 לעיל.

ניתן היום, י"א בחשון התשע"ה (4.11.2014).

שופטת

שופט

שופטת
